

Arrest

nr. 145 719 van 20 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen werden op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partijen niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks

hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

1.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat (i) enkele tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers verklaringen en die afgelegd door verzoekster de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen in Macedonië ernstig op de helling zetten, (iii) verzoekers, zelfs al zou er aan de door hen aangehaalde problemen geloof kunnen worden gehecht, hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep kunnen doen -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zouden kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische lokale en/of hogere autoriteiten, en (iii) wat hun problemen met de PDSH sinds 2004 en voor september 2014 betreft, zij zelf erkennen dat deze weinig zwaarwichtig of ernstig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de Macedonische autoriteiten met betrekking tot verzoekers' verklaarde vervolgingsproblemen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat na het incident in oktober 2014 waarbij een gemaskerde man hun winkel binnenkwam en aan hun minderjarige dochters naar verzoeker vroeg de politie langskwam en hun klacht noteerde. Ook bij het incident op 23 november 2014, waarbij verzoeker door drie onbekenden werd achtervolgd en beschoten, kwam de politie langs, zo blijkt uit volgende verklaring van verzoeker: "De regionale politie is thuis gekomen, vervolgens de eenheid misdaad politie. Alfa ook, en dan de gerechtelijke politie. Tot 3u in de acht bleef dat duren" (gehoorverslag verzoeker 6 januari 2015, p. 7). Verzoeker legde toen blijkens zijn verklaringen "aan allemaal" klacht neer, "op verschillende documenten" (Ibid., p. 7). De politie deelde blijkens diezelfde verklaringen enkele dagen later aan verzoekers vrouw, thans verzoekster mee dat verzoeker, die na het incident tijdelijk naar Kosovo vluchtte, na een tijd terug moest komen om nieuwe verklaringen af te leggen, als hij dat wenste, en hen te vertellen of hij iemand verdacht (Ibid., p. 7). Blijkens verzoekers verklaringen is de politie (heden nog steeds) bezig met een onderzoek van de beveiligingscamera's bij hen thuis en is geheel het onderzoek nog steeds lopende (Ibid., p. 8). Wanneer op 28 november 2014 verzoekers' oudste dochter bij hen thuis werd aangesproken door onbekende mannen die naar verzoeker vroegen, en na dit gesprek twee kogels op hun erf werden teruggevonden, kwam de politie opnieuw ter plaatse en werd opnieuw akte genomen van hun verklaringen (Ibid., p. 14). Verzoeker, die blijkens zijn verklaringen een goede band heeft met de burgemeester en steeds bij hem terecht kon, gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-

generaal voorts aan dat na het schietincident op 23 november 2014 de politie veel in hun buurt patrouilleerde (Ibid., p. 16). Wanneer de commissaris-generaal verzoeker op het einde van het gehoor de vraag stelde of hij steeds goed geholpen en bijgestaan is geweest door de politie voor zijn problemen, antwoordde hij als volgt: "Met wat ze konden, hebben ze me geholpen, ze kwamen steeds snel opdagen als ik belde, als er iets was. Ze hebben zelf gezegd dat ik moest bellen als er iets was. Ik kon hen alleen maar zeggen dat ik mijn belagers niet ken". Uit verzoekers' verklaringen blijkt aldus, en verzoekers tonen het tegendeel niet aan, een duidelijke bereidheid en wil van de Macedonische politie om hun gezin met betrekking tot die verklaarde problemen bij te staan en, zo mogelijk, hulp/en of bescherming te bieden. Verzoekers' huidige stelling in hun verzoekschrift dat zij duidelijk niet op de hulp van de politie kunnen rekenen, is dan ook geenszins ernstig. Het feit dat verzoekers belagers tot op heden niet werden gevat, toont niet aan en impliceert geenszins dat de Macedonische autoriteiten, met wie verzoekers blijken hun verklaringen nooit problemen hebben gehad, niet bereid of in staat zouden zijn om verzoekers met betrekking tot hun verklaarde problematiek te helpen. Dit geldt des te meer nu, zo blijkt uit hun verklaringen, het onderzoek nog steeds lopende is. De commissaris-generaal merkt dienaangaande ook terecht op dat het feit dat de daders nog niet werden gevonden aan verschillende zaken te wijten kan zijn, zoals en inzonderheid het feit dat deze onbekend zijn en verzoeker, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal -zo verklaarde hij o.a. "Ik heb hen (= politie) gezegd dat ik niet echt een verdachte had, er was niemand die ik echt verdacht" (Ibid., p. 7), geen vermoeden heeft wie het op hem heeft gemunt.

Verzoekers' huidig betoog in hun verzoekschrift dat "de politie de mogelijke daders van deze gewelddaden nog steeds niet geïdentificeerd heeft, terwijl deze enerzijds met het werk van de verzoekster, en anderzijds, met het werk van verzoeker in zijn partij verbonden zijn", "dat de politie gewoon haar informatie zou moeten kruisen betreffende de personen toebehorend aan de partijen in strijd met de BDI en waarvan de zuster in dezelfde kinderbewaarplaats als de verzoekster tewerkgesteld was", "dat de personen die langs de winkel gepasseerd zijn duidelijk kenbaar gemaakt hebben dat zij de verzoeker op straat geslagen hadden" en "dat de politie deze personen al teruggevonden en verhoord zou hebben indien zij de zaak snel en doeltreffend had willen behandelen", is dan ook niet ernstig en gaat niet op nu verzoeker eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals en uitdrukkelijk verklaarde dat de daders, wie het ook moge zijn, hem onbekend zijn, en hij aan de politie had verklaard dat hij niet echt een verdachte heeft en er niemand was die hij verdenkt.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Verzoekers citeren thans deels en zeer selectief de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Verzoekers maken derhalve, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep kunnen doen -of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zouden kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de Macedonische lokale en/of hogere autoriteiten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problematiek, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 maart 2015, volharden verzoekende partijen in hun verzoekschrift en wijzen zij naar hun betoog in hun vraag tot horen. Verzoekende partijen precisieren dat de gebeurtenissen waarvan zij het slachtoffer zijn geworden verder onderzocht moeten worden. Zij wijzen er op dat verzoeker wist wie de aanvallers waren maar dat de politie niet adequaat en efficiënt heeft gehandeld aangezien de daders nog altijd niet geïdentificeerd zijn, terwijl verzoeker hen wel zou herkennen. Het CGVS kan dan ook niet stellen dat er geen problemen zijn in Macedonië. Verzoekende partijen dienen ter terechtzitting nog nieuwe documenten in die verzoekers relaas ondersteunen en die zijn vrees voor vervolging aantonen. Verzoekende partijen besluiten nog dat 3 weken geleden er nieuwe problemen zijn ontstaan waardoor verzoeker in een depressie verzeild geraakte.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 maart 2015 opgenomen grond. Ze beperken zich immers in wezen tot het volharden in de middelen van hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Het feit dat de belagers van verzoekende partijen tot op heden niet werden gevat, toont niet aan en impliceert geenszins dat de Macedonische autoriteiten, met wie verzoekende partijen blijkens hun verklaringen nooit problemen hebben gehad, niet bereid of in staat zouden zijn om verzoekende partijen met betrekking tot hun verklaarde problematiek te helpen. Dit geldt des te meer nu, zo blijkt uit hun verklaringen, het onderzoek nog steeds lopende is. De commissaris-generaal merkt dienaangaande ook terecht op dat het feit dat de daders nog niet werden gevonden aan verschillende zaken te wijten kan zijn, zoals en inzonderheid het feit dat deze onbekend zijn en verzoeker, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal -zo verklaarde hij o.a. *“Ik heb hen (= politie) gezegd dat ik niet echt een verdachte had, er was niemand die ik echt verdacht”* (Ibid., p. 7), geen vermoeden heeft wie het op hem heeft gemunt. Het betoog van verzoekende partijen dat verzoeker wist wie de aanvallers waren maar dat de politie niet adequaat en efficiënt heeft gehandeld aangezien de daders nog altijd niet geïdentificeerd zijn, is dan ook niet ernstig en gaat niet op nu verzoeker eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals en uitdrukkelijk verklaarde dat de daders, wie het ook moge zijn, hem onbekend zijn, en hij aan de politie had verklaard dat hij niet echt een verdachte heeft en er niemand was die hij verdenkt.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele

standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

De documenten (zijnde fotokopieën van een vraag vanwege F.R. om informatie betreffende het schietincident, d.d. 18/2/2015, van een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken i.v.m. de klacht die verzoeker op 23/11/2014 neerlegde na de schietpartij, uitgereikt op 4/12/2014 en van een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken waarin te kennen wordt gegeven dat het schietincident genoteerd werd in het register van de politie ON van Bit Pazar in Skopje, d.d. 27/2/2015) die ter terechtzitting bij aanvullende nota ter kennis werden gebracht, kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Hoe dan ook blijkt noch uit deze documenten noch uit de verklaringen van verzoekende partijen dat ze voor de door hen aangehaalde problemen niet terecht konden bij de Macedonische autoriteiten die, zo verzoeker zelf stelde, steeds bereid waren hen te helpen.

Verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat ze voor hun beweerde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Macedonië zouden kunnen doen, op de hulp en/of bescherming door de Macedonische lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog van verzoekende partijen ter terechtzitting doet overigens geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen hun verklaringen die de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen in Macedonië ondermijnen. Waar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden wijt aan zijn gezondheidsproblemen en hiertoe verwijst naar het medische attest die bij aanvullende nota ter terechtzitting ter kennis werden gebracht en waaruit moet blijken dat hij verward kan zijn, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Immers, uit dit medisch attest blijkt enkel dat verzoeker opgenomen is op de spoeddienst van het ziekenhuis in Dinant op 5 mei 2015, hij een aantal uren in observatie is opgehouden, en hij het ziekenhuis kon verlaten zonder verder specifieke behandeling. Uit dit medisch attest valt niet af te leiden dat verzoeker een depressie, noch is daar enige aanwijzing dat hij een depressie zou hebben omwille van nieuwe, door hem niet gespecificeerde, problemen.

In de mate verzoekende partijen verwijzen naar nieuwe problemen die 3 weken geleden zijn ontstaan kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partijen daar uitermate vaag in blijven en geen verdere toelichting geven, waardoor zij deze problemen niet aannemelijk maken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS